

ภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นภาษานานาชาติ

ลารี อี. สมิท

(แปลโดย บังอร สว่างวีรธ)

ในปัจจุบันนี้เราเห็นการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อสารอย่างกว้างขวาง ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการควบคุมการจราจรทางอากาศ ณ สนามบินนานาชาติทั่วโลก เป็นภาษาที่ใช้ในการไปรษณีย์ระหว่างประเทศและในการประชุมนานาชาติ เป็นภาษาที่สำคัญในการพาณิชย์ตลอดจนการช่วยเหลือนานาชาติ การขยายตัวของภาษาอังกฤษในด้านภูมิศาสตร์ (พีชแมน 1977) แสดงถึงความสำคัญที่เพิ่มมากขึ้นของภาษาอังกฤษ เป็นที่เชื่อกันว่าการที่ภาษาอังกฤษถึงจุดแห่งความสำคัญเช่นนั้นเป็นผลเนื่องมาจากจำนวนทั้งหมดของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว (ทั้งเจ้าของภาษาและผู้ที่มีเจ้าของภาษา) ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปในโลก บางครั้งมีการกล่าวว่า การที่ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเช่นนั้นเนื่องจากภาษาอังกฤษเคยเป็นภาษาของการปฏิบัติด้านอุตสาหกรรม และยังคงเป็นภาษาของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เหตุผล 2 ประการที่ภาษาอังกฤษมีการใช้อย่างแพร่หลาย ก็คือ 1. อำนาจและอิทธิพลของชาติที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ และ 2. ความจริงที่ว่าสื่อสารในโลกส่วนมากกำเนิดจากผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือมุ่งไปสู่ผู้ฟังที่ใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามผู้เชี่ยวชาญว่าเหตุผลที่สำคัญมากกว่าที่การใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือ การใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นและบ่อยขึ้นของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอังกฤษและใช้ในสิ่งแวดล้อม (หรือกรอบ) ของนานาชาติ

ประเทศหลายประเทศจำนวนมากขึ้นกำลังทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติเพื่อจะสื่อสารกับประเทศอื่น ๆ ในโลก—มิใช่แต่ในโลกของ (เจ้าของภาษา) ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ (แฮร์สัน 1979) ในเวลาเดียวกัน ภาษาอังกฤษถูกใช้น้อยลงในฐานะภาษาประจำชาติ เพราะต้องการเน้นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมประจำชาติ ข้อความนี้ดูเหมือนจะแสดงว่า “ภาษาอังกฤษมิใช่เป็น (ภาษาของเรา) ภาษาประจำชาติของเราแต่เป็นภาษานานาชาติของเรา และภาษาอังกฤษ

ในฐานะภาษานานาชาติไม่เหมือนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองหรือภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศ” (สมิธ 1978)

เมื่อภาษาใดก็ตามมีลักษณะเป็นภาษานานาชาติ ภาษานั้นไม่จำเป็นต้องผูกพันอยู่กับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง คนไทยไม่จำเป็นต้องออกเสียงเหมือนคนอเมริกันเพื่อที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกับคนฟิลิปปินส์ในการประชุมอาเซียน ชาวญี่ปุ่นไม่จำเป็นต้องรู้ซึ่งถึงแบบแผนชีวิตของชาวอังกฤษเพื่อที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ในการทำธุรกิจกับชาวมาเลเซีย ชาวจีนไม่จำเป็นต้องรู้วรรณคดีของชาวตะวันตกเพื่อจะใช้ภาษาอังกฤษได้ผลดีในสิ่งที่พิมพ์ที่เผยแพร่ไปทั่วโลก ผู้นำในกิจการเมืองของประเทศฝรั่งเศส และประเทศเยอรมัน ใช้ภาษาอังกฤษในการถกเถียงเรื่องการเมืองเป็นการส่วนตัวแต่ก็ได้หมายความว่าเขารับทัศนคติทางการเมืองของชาวอเมริกัน จะเห็นได้ชัดว่าในสถานการณ์เหล่านี้ผู้ใช้ภาษาอังกฤษมิได้มีความพยายามที่จะเป็นเหมือนผู้ที่พูดภาษาอังกฤษ (เจ้าของภาษา) เป็นภาษาประจำชาติ ภาษาอังกฤษถูกใช้เพื่อแสดงนโยบายทางธุรกิจ แสดงตำแหน่งของรัฐบาลหรือความเชื่อมั่นทางการเมือง ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการแสดงออกทางวัฒนธรรมของผู้พูดและมิใช่การเลียนแบบวัฒนธรรมของประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกาหรือประเทศใด ๆ ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

ภาษาอังกฤษมิได้เป็นของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ (ชูชุกิ 1979) ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติและผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีได้เป็นภาษาประจำชาติทั่วทุกแห่งควรรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางในด้านทัศนคติและสมมติฐานเกี่ยวกับภาษา การเปลี่ยนทัศนคติที่ว่าเจ้าของภาษามีอิทธิพลต่อภาษามาสู่ทัศนคติที่ว่าผู้พูดภาษาอังกฤษแต่ละชาติมีอิทธิพลต่อภาษาอังกฤษได้แสดงอยู่ในข้อความซึ่งนาย ที. ที. บี. โคอ์ผู้แทนของประเทศสิงคโปร์ประจำสหประชาชาติ (ได้ถูกยกมาอ้างในหนังสือ ‘Tongue’ 1974).... “เมื่อใครก็ตามอยู่ต่างประเทศ บนรถเมล์ ในรถไฟ หรือบนเครื่องบินและเมื่อเขาผู้นั้นได้ยินคนบางคนพูด เขาสามารถบอกได้ทันทีว่าบุคคลผู้นั้นมาจากประเทศมาเลเซียหรือสิงคโปร์ และข้าพเจ้าหวังว่าเมื่อข้าพเจ้ากำลังพูดอยู่ในต่างประเทศ พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าจะจำได้ว่าข้าพเจ้าคือชาวสิงคโปร์” การแสดงความสำคัญเท่า ๆ กันในการเปลี่ยนทัศนคตินี้ได้มีอยู่ในข้อความที่แฮนดอร์ฟ เอวิก (1968) กล่าวไว้ว่า “ความคิดทั้งหลายเป็นต้นว่า ภาษาอังกฤษเป็นของชาว

อังกฤษและภาษา ‘เป็นของเรา’ เหล่านี้ เป็นความคิดที่แคบและติดตัวคนอยู่” และที่ว่าความคิดเหล่านี้ไม่สอดคล้องแม้แต่น้อยกับความจริงทางด้านภาษาศาสตร์ ความคิดเหล่านี้ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเป็นอันตรายต่อสาเหตุของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และความผสมผสานระหว่างชาติ

องค์กรระหว่างประเทศเช่น อีสท์เวสต์เซนเตอร์ ต้องไม่เพียงแต่ยอมรับภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ แต่จะต้องส่งเสริมภาษาอังกฤษในแง่หนึ่งและต้องแน่ใจว่าบุคคลที่ทำงานในองค์กรนี้และโปรแกรมนี้ ไม่มีอคติต่อผู้พูดภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า “อะไรเกิดขึ้นก็ได้” เราแต่ละคนยังคงต้องห่วงใยกับสิ่งที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับและเป็นที่น่าสนใจ ความห่วงใยขั้นต้นที่มากที่สุดก็เพื่อภาษาอังกฤษที่เป็นที่น่าสนใจ ถ้าบุคคลใดพูดไม่ชัดเจนพอที่จะเป็นที่เข้าใจข้อความของเขาก็จะสูญหายไป ควรจะเน้นในที่นี้ว่า การสื่อสารที่ได้ผลเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของผู้พูดและผู้ฟัง ในการสนทนาไม่ใช่ความรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียวของผู้พูดที่จะทำให้ตัวเขาเป็นที่เข้าใจ ผู้ฟังจะต้องพยายามที่จะเข้าใจ โชคดีที่ว่าผู้พูดส่วนใหญ่สามารถที่จะทำให้เป็นที่เข้าใจร่วมกัน หลังจากการได้รับฟังการออกเสียงที่แตกต่าง ไปกับของตนในระยะสั้น (เปรียบเทียบ สมิตและราพิคชาค)

ความห่วงใยเรื่องที่สอง ก็คือ การยอมรับในด้านไวยากรณ์บ่อยครั้งเป็นการง่ายที่จะเข้าใจความหมายของบุคคลจากสิ่งที่เขาพูด แม้เมื่อบุคคลนั้นไม่ได้ใช้ประโยคที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ ถ้าหากว่าเราได้ยินคนคนหนึ่งพูดว่า “I miss too much my mother” เราจะสงสัยเพียงเล็กน้อยในเรื่องของความหมาย แต่เราจะสงสัยเกี่ยวกับการศึกษาภาษาอังกฤษของบุคคลนั้น สตรีเวน (1980) ได้ชี้ว่าภาษาอังกฤษมาตรฐานอาจจะพูดด้วยสำเนียงใดก็ได้ และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ก็มีได้ทำให้มาตรฐานของภาษาลดลง

ความห่วงใยเรื่องที่สาม ก็คือ ความเหมาะสม ใคร ๆ ก็อาจจะพูดเข้าใจง่าย และพูดถูกหลักไวยากรณ์แต่ยังคงใช้ภาษาอังกฤษอย่างไม่เหมาะสม (โรเบิร์ต สเตราท์) หัวหน้าผู้เจรจาตกลงการค้าต่างประเทศคนเก่า ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในด้านความเป็นกันเองเป็นมิตร ขณะที่เขากำลังเจรจาแถลงเรื่องตุลการการค้ากับประเทศญี่ปุ่น หนังสือพิมพ์รายงานว่า ขณะที่การเจรจากำลังจะประสบความสำเร็จ สเตราท์ตอบหลัง ร.ม.ต. ญี่ปุ่นพร้อมทั้งหัวเราะ และกล่าวว่า

“You know what ? you’re crazy as hell !” ที่การเจรจาไม่ได้ล้มเหลวลงขณะยุติอาจจะเนื่องมาจากการพูดกลบเกลื่อนของ ร. ม. ต. ญี่ปุ่นมากกว่าอารมณ์ขันอันมากมายของสตรีทาร์ที่ การจะพูดว่าจุดเด่นทางภาษาศาสตร์ไม่สามารถยอมให้ได้ใน สถานการณ์ที่ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษานานาชาติมิได้หมายความว่า ความห่วงใยในเรื่อง 3 ประการ คือ การเป็นที่เข้าใจ การยอมรับในค่านิยมทางวัฒนธรรม และความเหมาะสมทางสังคม จะถูกเน้นน้อยลง

สำหรับเจ้าของภาษามีเรื่องอื่นมากกว่าการเรียนรู้ที่จะยอมรับ วิธีการออกเสียงที่แตกต่างออกไป เขาจะต้องรู้จักว่าคนชาติอื่นสร้างการบอกกล่าวหรือการโต้เถียงอย่างไร เมื่อใช้ภาษาอังกฤษ วิธีการที่ได้ผลอย่างหนึ่งที่จะเรียนรู้เรื่องนี้ ขณะที่เรียนรู้วัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ ก็คืออ่าน “วรรณคดีใหม่” ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษโดยผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษาอังกฤษและตั้งใจจะเป็นวรรณคดีของโลก บราวน์ กาชู (1980) เรียกวรรณคดีเหล่านี้ว่า “ภาษาอังกฤษใหม่ในสิ่งแวดล้อมใหม่” เจ้าของภาษาต้องฝึกการรับรู้ของเขาให้แหลมคมในอันที่จะรู้ว่าอาจจะมีอะไรผิดในการสนทนาที่มีวัฒนธรรมนานาชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง เขาจะต้องตระหนักถึงความเป็นจริงในการบอกคู่สนทนาว่ามีอะไรผิดพลาด เมื่อการสื่อสารล้มเหลวลง เจ้าของภาษาจะต้องมีความรู้สึกไวต่อการเป็นไปได้ที่จะเข้าใจผิด และเตรียมพร้อมที่จะจัดการกับความเข้าใจผิดนี้

ข้อนี้เป็นความจริงเมื่อเจ้าของภาษากำลังพูดกับผู้ที่มีใช้เจ้าของภาษา แต่ก็เป็นความจริงอีกด้วยและสำคัญเท่า ๆ กัน เมื่อเจ้าของภาษาของภาษาอังกฤษนานาชาติ (variety of English) โต้ตอบกับเจ้าของภาษาอังกฤษชนิดอื่น (another national variety) ตัวอย่างเช่น ชาวออสเตรเลียคุยกับชาวอเมริกัน เป็นความรู้ธรรมคา ๆ ที่ว่าวัฒนธรรมส่วนใหญ่ของประเทศทั้งสองแตกต่างกันอย่างมาก แม้ว่าทั้งสองชาติจะใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกัน ความแตกต่างในด้านการออกเสียงอาจจะกลืนไปในไม่ช้า แต่วิธีใช้ภาษาที่บอกถึงสมมติฐานทางวัฒนธรรมหรือแจ้งข้อมูลจะทำให้ทั้งคู่มีความรู้สึกเหมือนกันกับว่าเขากำลังใช้ภาษา “ต่างประเทศ” อยู่นอกจากนี้ยังมีเรื่องเกี่ยวกับวิธีการพูด ตัวอย่างเช่นการแสดงออกถึงทัศนคติและอารมณ์โดยใช้ระดับของเสียง (tone) การเปล่งเสียง (intonation) และลักษณะท่า เรามักจะได้ยินคนพูดว่า “นั่นไม่ใช่เรื่องที่เขาพูด แต่เป็นวิธีที่เขาพูดถึงเรื่องนี้” กล่าวกันว่าชาวอเมริกันเป็นคนแน่วแน่ ชาวญี่ปุ่นสุภาพมาก และคนไทยขี้อายเนื่องจากการพูดของพวกเขา

ถึงแม้ว่าเจ้าของภาษาอังกฤษจำเป็นต้องเปลี่ยนทัศนคติและสมมติฐาน เพื่อให้ภาษาอังกฤษเปลี่ยนไปเป็นภาษานานาชาติ มีการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นสำหรับผู้ที่มีเจ้าของภาษาคือ ผู้ที่มีเจ้าของภาษาก็จำเป็นต้องยอมรับภาษาอังกฤษชนิดต่าง ๆ ของชาวอังกฤษที่มีการศึกษาและเรียนรู้วิธีการที่ผู้ที่มีเจ้าของภาษาอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษ นักธุรกิจชาวญี่ปุ่นจะไม่ประสบความสำเร็จกับชาวอินโดนีเซีย ถ้าคาดหวังว่าเขาจะทำธุรกิจเพียงคนเดียวกับเราเพราะว่าเขาใช้ภาษาอังกฤษ สุขวิวัฒน์ (1980) ให้ข้อสังเกตว่าตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 กระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยกำหนดนโยบายของการเรียนภาษาอังกฤษข้อหนึ่งว่า “เพื่อส่งเสริมความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติอื่น เพื่อที่จะนำมาซึ่งมิตรภาพและความกลมเกลียวระหว่างชาติ” วัตถุประสงค์ข้อนี้ได้แทนวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งซึ่งมีว่า “เพื่อเข้าใจวัฒนธรรมของประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษ” นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ที่ผู้ที่มีเจ้าของภาษาอังกฤษจะต้องเปลี่ยน เพื่อให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

ประชาชนทั้งหลาย ทั้งผู้พูดภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา และผู้พูดภาษาอังกฤษที่มีเจ้าของภาษา ผู้ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ ได้พบกับภาษาอังกฤษนานาชาติต่าง ๆ กัน อเมริกัน บริติช คานาเดียน ฟิลิปปีโน อินเดียน สิงคโปร์เรียน ฯลฯ ถึงแม้ว่าเราต้องการจะรู้จักคนชาติอื่นตลอดจนวัฒนธรรมอื่น ๆ เขาก็ควรจะจำได้ว่าเราสามารถเป็นได้แค่คนชาติของเขาเองภาษาอังกฤษเป็นแต่เพียงเครื่องมือเพื่อการสื่อสารกับเอกลักษณ์ของชาติอื่นในโลกตลอดจนวัฒนธรรมการเมือง ศาสนา และวิถีทางแห่งการดำเนินชีวิต เราไม่จำเป็นต้องกลายเป็นตะวันตกมากขึ้นหรือเปลี่ยนศีลธรรมของตนเพื่อที่จะใช้ภาษาได้ดีในสถานการณ์นานาชาติ ภาษาอังกฤษสามารถและควรที่จะไม่เป็นของชาติใดชาติหนึ่งโดยเฉพาะ

เป็นที่กล่าวกันบ่อย ๆ ว่า ภาษาและวัฒนธรรมผูกพันกันอย่างแยกไม่ออกและเข้าพัวพันกันเห็นด้วยกับข้อความนี้ แต่ความหมายที่แล่นมาจนบัดนี้สื่อให้เห็นว่าภาษาอังกฤษเกี่ยวพันอย่างแยกไม่ออกกับวัฒนธรรมอเมริกัน หรือวัฒนธรรมออสเตรเลีย หรือวัฒนธรรมนิวซีแลนด์ หรือวัฒนธรรมคานาดา ดูน่าขันถ้าพูดเช่นนั้น เพราะเรารู้ว่ามีวัฒนธรรมมากมายในประเทศเหล่านั้น และวัฒนธรรมใดก็ตามสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อทงนั้น

ภาษาและวัฒนธรรมอาจจะผูกพันกันจนแยกไม่ออก แต่ไม่มีภาษาใดก็ตามที่ผูกพันอยู่กับวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง และไม่มีใครจำเป็นต้องเหมือนเจ้าของภาษาอังกฤษเพื่อที่จะใช้ภาษาอังกฤษได้ดี กฤษณาวามิ และอลิส (1978) ได้ชี้ให้เห็นว่า รัฐบาลของสาธารณรัฐประชาธิปไตยของประชาชนชาวเยอรมันเชื่อว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติภาษาหนึ่ง และการเรียนภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับติดต่อกับประเทศอื่น ประชาชนตระหนักดีว่าภาษาอังกฤษจำเป็นสำหรับการค้า การศึกษาทางวิทยาศาสตร์ และอื่น ๆ จากคำพูดของกฤษณาวามิและอลิส “วัสดุการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ ซึ่งสร้างมาจากประเทศที่พูดภาษาอังกฤษในฐานะเจ้าของภาษามีความหมายในการเผยแพร่ท่วงทำนองชีวิตของชนชั้นกลางและมโนคติของชาวตะวันตก ความรู้สึกที่ว่าวัสดุการเรียนการสอนแฝงอคติ ไม่ได้เป็นเหตุผลทำให้ต้องปฏิเสธภาษาอังกฤษ แต่กลับเป็นเหตุผลที่จะเปลี่ยนเนื้อหาของวัสดุการเรียนการสอนเพื่อ “ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อของวัฒนธรรมเยอรมัน” ใครก็ตาม อาจจะหวังไว้ว่า การปฏิเสธจุดเด่นของต่างประเทศจะไม่ถูกแทนที่ด้วยจุดเด่นของท้องถิ่น

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะเห็นด้วยกับเปอรัช และโรเบิร์ตส์ (1978) ที่ว่าไม่มีวิธีการวิธีหนึ่งวิธีใดที่คนสามารถหามาได้และไม่มีกฎเกณฑ์ใดที่เขาสามารถนำมาปฏิบัติง่าย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเขาสื่อสารผ่านวัฒนธรรมต่าง ๆ อย่างเป็นผล ข้าพเจ้าได้เรียงลำดับข้อเสนอแนะซึ่งมีอยู่ในใจเมื่อต้องเกี่ยวข้องในการสื่อสาร ซึ่งมีวัฒนธรรมที่ต่างกันออกไป (เปรียบเทียบกับ โมเซอร์ 1977) โดยแบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ประเภท ประเภทหนึ่งสำหรับผู้พูด อีกประเภทหนึ่งสำหรับผู้ฟังดังต่อไปนี้

เมื่อกำลังพูด จงจำไว้ว่า

1. จงเป็นตัวของท่านเอง จงเป็นไปตามธรรมชาติ อย่าพูดดังกว่าปกติ อย่าออกเสียงเกินความเป็นจริง/ธรรมชาติ หรืออย่าใช้ท่าทางประกอบเกินไป พูดให้ชัดเจนและแจ่มแจ้ง แต่ไม่ต้องพูดซ้ำเกินไป นอกจากท่านพูดเร็วกว่าปกติ ถึงแม้ว่าผู้ฟังของท่านจะพูดซ้ำ ปกติเขาจะสามารถเข้าใจการพูดที่เร็วตามธรรมชาติ ถ้าเขาไม่เข้าใจ เขาจะขอให้ท่านพูดซ้ำลงเอง

2. จงหลีกเลี่ยงคำสแลง คำพูดของคนบางจำพวก (jargon) และโวหาร (figures of speech) จงใช้คำที่เป็นรูปธรรมให้มากกว่าที่จะเป็นไปได้ ใช้คำเฉพาะเจาะจงและอธิบายประเด็นของท่านพร้อมทั้งยกตัวอย่างเมื่อทำได้

3. จงเลี่ยงการพูดคนเดียวยาว ๆ และจำกัดจำนวนความคิดในแต่ละประโยค
4. จงระวังความพยายามที่จะพูดซับซ้อนเกินกว่าที่ท่านจะรู้จักผู้ฟัง และวัฒนธรรมของเขา เป็นอย่างดี ท่านอาจจะถูกเข้าใจผิดง่าย ๆ และถูกคิดว่าเป็นกำลังคุกผู้ฟัง
5. จงถามคำถามอย่างมีไหวพริบเป็นครั้งคราวเพื่อกำหนดว่า ผู้ฟังของท่านเข้าใจ ประเด็นที่สำคัญของท่านหรือไม่ การผกผันนี้ไม่จำเป็นจะต้องหมายความว่าผู้ฟังเข้าใจและเห็นด้วยกับท่าน ผู้ฟังชาวญี่ปุ่นอาจผกผันนี้ เพื่อจะหมายความว่า “ข้าพเจ้ากำลังฟังท่านอยู่และพยายามทำความเข้าใจ โปรดกรุณาพูดต่อไป”
6. จงถอดความข้อความที่สำคัญเมื่อจบการอภิปรายพร้อมทั้งใช้ข้อความดังเช่น “The following points seem to have been made” (ข้อความนี้สำคัญในการประชุมปรึกษาและการพบปะทางธุรกิจ)

เมื่อกำลังฟัง จงจำไว้ว่า

1. จงลดความเครียดและแสดงความสงบและอดทน สิ่งนี้เป็นเสมอโดยเฉพาะเมื่อมีการถกเถียงเรื่องที่ดีตกลงกันไม่ได้
2. (ถ้าผู้พูดพูดเร็วไปหรือพูดเบาไป) จงขอให้ผู้พูดเบาลงหรือพูดชัดเจน ถ้าผู้พูดพูดเร็วหรือพูดเบาไปจงพูด “I’m sorry I didn’t quite understand you.” เมื่อท่านไม่เข้าใจคำหรือประโยค จงหยุดผู้พูด โดยใช้ประโยคดังเช่น “Excuse me, but what was that last word?” or “I beg your pardon, I didn’t get that last sentence.”
3. จงทำให้ผู้พูดแน่ใจเป็นระยะ ๆ ว่าท่านกำลังฟังและเข้าใจเขา โดยใช้คำเพียงคำเดียวหรือสองคำวิจารณ์วลีที่สำคัญ “Yes,” “Exactly” “That’s correct” เป็นประโยชน์ในเรื่องนี้
4. เมื่อผู้พูดดูเหมือนว่า จะชะงักชั่วคราวเพื่อหาวิธีแสดงความคิดของเขา จงรอเขาอย่าพูดเรื่องอื่นผิดออกไป
5. ถ้าท่านได้ยินคำหรือประโยคที่ชัดเจน แต่ไม่แน่ใจในเรื่องความหมาย พยายามพูดประโยคนั้นให้ง่ายขึ้นและถามว่า “Is that what you mean?”

6. จงสนใจกับความเงิบ บางครั้งอะไรที่ไม่ได้พูดออกมามีความสำคัญเท่ากับเรื่องที่พูดออกมา จงระวังวิธีการพูด—การใช้หน้าเสียง ท่าทาง และระดับของเสียง สิ่งเหล่านี้อาจมีความสำคัญมากกว่าคำพูดที่พูดออกมา

7. ถึงแม้ว่าท่านคิดว่า ท่านเข้าใจสิ่งที่พูดออกมาอย่างเต็มที่ จงตรวจสอบเป็นระยะ โดยวิธีทวนด้วยถ้อยคำสั้น ๆ หรือพูดซ้ำถึงประเด็นที่สำคัญของการสนทนา จงอย่าแปลกใจ เมื่อเกิดมีการเข้าใจผิดเกิดขึ้น แม้แต่ในกรณีที่ดีที่สุดก็ตาม จงเตรียมพร้อมที่จะยอมรับว่าท่านได้เข้าใจผิด ถูกเข้าใจผิดและจงพยายามคลี่คลายสถานการณ์อย่างรีบด่วน

การใช้ภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางทำให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ อย่างไรก็ตาม นี่มิได้หมายความว่า ในมิชัวทุกคนและทั่วทุกหนทุกแห่งจะพูดภาษาอังกฤษ สวมกางเกงยีนและเต้นรำจังหวะคีสโก้ การเผยแพร่ของภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นกรณีที่เหมาะสมทั้งหมดที่จะทำให้เกิดความแตกต่างในด้านวัฒนธรรมหมดไป แต่การใช้ภาษาอังกฤษทำให้เป็นสื่อในการแสดงและอธิบายความแตกต่างเหล่านี้ เมื่อใช้ภาษาอังกฤษ สมาชิกพลโลกที่ใช้ไม่มีความปรารถนาที่จะกลายเป็นเหมือนเจ้าของภาษาในด้านแบบแผนของชาติ เจ้าของภาษาต้องตระหนักว่ามีภาษาอังกฤษที่ถูกต้องใช้ได้นานาชาติ และผู้ที่มิใช่เจ้าของภาษาเหล่านั้นก็ไม่จำเป็นต้องออกเสียงเหมือน หรือทำท่าทางเหมือนชาวอเมริกัน ชาวอังกฤษ หรือเจ้าของภาษาอังกฤษชาติอื่นเพื่อที่จะเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างได้ผล ภาษาอังกฤษได้รับการใช้เป็นภาษานานาชาติในด้านการทูต การค้านานาชาติ และการท่องเที่ยว เจ้าของภาษาต้องการความช่วยเหลือมากเท่ากับผู้ที่มิใช่เจ้าของภาษาเมื่อใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อระหว่างชาติ

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฟังและพูดจากหนังสือ Talk & Listen English as an International Language Via Drama Techniques โดย Richard A. Via and Larry E. Smith พิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Pergamon Press ปี ค.ศ. 1983

ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้เชื่อว่าวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่จะเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติก็โดยใช้เทคนิคทางการละคร เรื่องที่จะต้องระวังมากที่สุดในการพูดก็คือ intelligibility หมายถึงพูดให้ชัดเจนเป็นที่เข้าใจ รองลงมาก็คือ grammatical acceptability การใช้ประโยคถูกต้องทางไวยากรณ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับและต่อมาก็คือ appropriateness ใช้คำพูดให้เหมาะสมทางสังคม

Talk & Listen ประกอบด้วย Students Book และ Teachers' Book แต่ละบทจะประกอบด้วย Relaxation Exercise และ Talk & Listen

จาก Teachers' Book

Lesson Sixteen

RELAXATION EXERCISE

Think of a foreign country which you would like to visit. Maybe you have been there before or maybe you've only read about it. Think of the things most well known about the place. Choose a partner and using only body language try to communicate to one another enough information about the country so that your partner can guess the country's name. See how many places can be identified within three minutes

Variation :

Have each student write the name of three to five countries on a small piece of paper. Collect them and have each student draw one. In pairs follow the instructions above. When one pair has guessed all countries on both papers the exercise is complete.

Discussion might follow on countries that were difficult to identify and on demonstrations of which were or could have been done.

Lesson Twenty-four**RELAXATION EXERCISE**

In this exercise you will need a picture with at least two people in it. This can be a photograph from a magazine, a copy of famous painting or a picture from a textbook. Ask your students to observe as many things about the picture as they can. Who are the people? What are they doing? How are they dressed? What is the relationship between the people? etc. Next, using this information ask your students to get in the pose of the main people in the picture. Be as exact as possible. Once in the pose, hold it for fifteen seconds. Now bring this "picture" to life saying what they think would be said. If there is time after you have done this, they may try the conversation at an earlier point, ending it and "freezing" when they get to the "picture" position.

TALK AND LISTEN/IMPROVISATION Thai and Chinese in Bangkok**For Discussion:**

In addition to the questions used for discussion in the past three lessons you will want to discuss the advantages and disadvantages of not wearing shoes in the house.

Do you know of other cultures where shoes are not worn in the living quarters?

จาก Students' Book

Lesson Sixteen : A

A. I really enjoy foreign travel so next year I'm going to

_____.

B.

A. I've always wanted to

_____.

B.

A. I thought of going to _____
too, but the travel agent discouraged me.

B.

A. I don't know. He said it wasn't the
right _____.

B.

A. No. _____ will
be going with me.

B.

Lesson Sixteen : B

A.

B. To _____? Why?

A.

B. It would be nice to
_____,but I would
rather go to _____.

A.

B. Why?

A.

B. Will you go alone?

A.

B. If you travel with
_____your trip will
be_____.

Lesson Twenty-four : A

You are a Chinese person from Hong Kong on a two week vacation in Thailand. You have never been here before and have always wanted to come. You were in college with a Thai several years ago in the United States and have been in correspondence with him/her since. This Thai friend has been very helpful

since your arrival and last week invited you to a dinner party at his/her home. There were only Thais present at the party and it was toward the end of the party that you noticed that you were the only one in the room wearing shoes. No one else seemed to mind so you never mentioned it. Back at your hotel you inquired and learned that Thais don't wear shoes inside their homes. You are now going to meet your Thai friend again.

GOAL : Apologize to your Thai friend and explain that in Hong Kong no one removes their shoes when entering a home.

Preparation :

1. How do you feel about the custom of removing shoes when entering a home?
2. If you had been host/hostess at last week's party, could you have told the guest to remove his/her shoes?

Lesson Twenty-four : B

You are a Thai. Last week an old school friend of yours from Hong Kong came to visit Thailand for the first time. You've been in correspondence with one another since college days in the United States. Two days after your friend's arrival you had a dinner party at your home and invited him/her. All of the others present were Thais and of course all of them removed their shoes as they came in. Your friend from Hong Kong didn't remove his/her shoes but that didn't bother you since you realize Chinese don't usually remove their shoes upon entering a house. Several of your Thai friends commented on this afterwards. Today you would like to take your Chinese friend to the home of an elderly Thai relative who is very traditional. You are meeting your friend now.

GOAL : Find out if your friend noticed that Thais remove their shoes upon entering a Thai home and what his/her feelings are about that. Tell him/her that if she/he would like to visit your relative's home he/she will have to remove his/her shoes.

Preparation :

1. Why do you want your Chinese friend to meet your elderly relative?
2. How important to you is the tradition of removing your shoes when entering a Thai home? How important is it to most Thais?
3. Have you ever discussed this tradition with foreigners?